

Zaměstnanecká Knížka Jiřího Munka Z Terezína

Richtlinien:

1. Jeder Ghettobewohner ist verpflichtet, stets den Arbeitsausweis bei sich zu tragen und auf Verlangen den hierzu berechtigten Organen vorzulegen.
2. Er ist verpflichtet seinen Arbeitsausweis bei Übersiedlungen der Evidenz, bei Änderungen des Arbeitseinsatzes der Einsatzstelle, bei Erkrankungen der Aufnahmekanzlei der Ambulanz, bei Fassung von verschiedenen Medikamenten dem Apotheker, bei Umlagerung der Arbeitszentrale zwecks amtlicher Berichtigung vorzulegen.
3. Er hat ferner dafür zu sorgen, dass sein dienstfreier Tag von der zuständigen Abteilung in der Arbeitsausweis eingetragen wird.
4. Unterlassung der obenangeführten Vorschriften wird geahndet. Ebenfalls wird eine eigenmächtige Änderung der Angaben im Arbeitsausweis bestraft.

AUSGESTELLT am 4.12. 1944 von
 Stempel der AZ: *George Munk*
 Unterschrift des Eigentümers: *George Munk*

GHETTO THERESIENSTADT
 ARBEITS AUSWEIS
 Typ. *Cm* Nr. *390*

Name *MUNK*
 Vorname *GEORG*
 Geboren *2.12.1932* *Bestätigung 9.2.1947/48*
 Verpflichtungsgasse

UBIKATION:

Datum	wohnt	Bestätigung d. Evidenz
<i>11.45</i>	<i>Kampfs. 24</i>	

DIESER ARBEITS AUSWEIS IST IN DEN PERSONAL AUSWEIS EINZULEGEN.

Tohle je moje zaměstnanecká knížka z Terezína.

Nejdřív jsem jako dítě nemusel pracovat, ale když z Terezína vyjely poslední transporty, byl najednou nedostatek pracovní síly. Do té doby byla pracovní povinnost od patnácti let, ale nyní tuto hranici snížili, takže jsem musel začít pracovat i já. Hlavně v pětáctém roce jsem dělal takzvanou „ordonanc“, což byl poslíček mezi vedením ghetta a jeho obyvateli, nebo mezi vedením ghetta a německým velitelstvím. Míval jsem strach, protože jsem občas musel odnést na velitelství SS nějakou písemnost nebo hlášení. Ruce se mi klepaly, když jsem musel jít mezi esesáky.

Je pravda, že většina z nich byla spíš netečná, ale byli i takoví sadisté, kteří třeba jezdili po Terezině na kole a mlátili lidi. Většina z nich byla po válce popravena, ale některým se podařilo utéct.

V ghettu samotném se ale esesáci příliš neukazovali, protože pořádek střežili četníci. Když jsme však na nějakého esesáka přeci jen náhodou narazili, vždycky jsme někam zalezli a schovali se, protože jsme se jich báli.